

[Petra Petersen.]

har Udearbejde, kan ikke passe deres Hjem som den Kvinde, der kan ofre hele sin Arbejdsdag paa Hjemmet, og derfor har den Løn, Kvinden tjener uden for Hjemmet, ikke den samme Værdi som den vilde have, hvis det var hendes Mands For-tjeneste.

Bartholdy: I Anledning af den af den højtærede Justitsminister bebudede Behandling af Amnestispøragsmaalet og forskellige Udtalelser fra Medlemmer af det høje Ting her og andetsteds om det samme Spøragsmaal vil ogsaa jeg gerne have Lov at fremsætte nogle Betragtninger derom, navnlig med Henblik paa Forholdene i Grænselandet.

Det er ved Overvejelserne om Amnesti over for Medlemmer af det tyske Mindretal nødvendigt at fastslaa den Kendsgerning, at Mindretallets Illoyalitet og landsskadelige Virksomhed — i Modsætning til den landsforræderiske Virksomhed, der udfoldedes i det øvrige Land — begyndte længe før 9. April 1940, selv om den naturligvis kulminerede, støttet af de tyske Bajonetter, under Besættelsen. Derudfra maa da ogsaa baade det moralske og juridiske Opgør med Mindretallet efter min Mening bedømmes.

Vi havde i Grænselandet, navnlig efter Aaret 1933, en konstant utryg Fornemmelse af, at vore tysksindede Medborgere i Ly af det stærkt voksende tredje Rige i høj Grad udnyttede Situationen og erobrede sig en Position, som de ellers ikke vilde have opnaaet. Det var derfor heller ikke mærkeligt, at de paa saa mange Omraader yderligere udnyttede Besættelsestiden uden Tanke for, at de senere vilde blive draget til Ansvar derfor.

Mindretallets Reaktion efter Tysklands Kapitulation er vel værd at lægge Mærke til. Den 5. Maj 1945 førte jo paa en noget brat Maade Mindretallet tilbage til Virkeligheden, men selv om det i de første Dage i følelig Grad var lammet af Begivenhederne, bl. a. de mange Interneringer, varede det alligevel kun kort Tid, før det atter fandt Fodfæste og fortsatte den tidligere førte illoyale Politik, som om intet var sket og de intet havde lært. Det gjaldt den tidligere Leder, Pastor Johs. Schmidt, der paa Grund af Forholdene atter blev Mindretallets Fører, og det gjaldt det tyske Blad „Nordschleswigsche Zeitung“, der stadig udkom. Det var i Virkeligheden de gamle kendte Angreb paa dansk Administration, yderligere forstærket i Anledning af den Uret og de Overgreb, der mentes begaaet over for de

internerede Medlemmer af Mindretallet og deres Familier.

De Toner, der lød i „Nordschleswigsche Zeitung“ sidste Sommer, hørte vi igen i de to Henvendelser fra Mindretallet til Regering og Rigsdag sidste Vinter, og det er de samme Toner, der fortsat lyder i det nye tyske Ugeblad „Der Nordschleswiger“. De giver Udtryk for den Opfattelse, at Mindretallet bliver forfulgt og forurettet paa alle Omraader paa Grund af Sindelaget. De internerede er i Hovedsagen ganske uskyldige; Pastor Schmidt anbefalede os endog at takke dem, der har baaret tysk Uniform, i Stedet for at straffe dem, idet de ogsaa har gjort en Indsats for Danmark! — Der er ingen Erkendelse at spore af eget Ansvar eller egen Skyld, heller ikke fra Ledelsens Side, over for det, der er begaaet mod den danske Stat, det, der har ført de mange Hundrede unge ind i Faarhuslejren. Ingen Erkendelse af Pligt og Ansvar over for den danske Stat, kun Følelsen nu af en stor Uret, begaaet over for de internerede. Man anser i vide Kredse Faarhuslejren for at være mindst lige saa slem som de tyske Koncentrationslejre.

Jeg kan nævne et Eksempel, som jeg har fra en Lærer i Tønder, der i Vinter i en Særklasse har undervist en Del Drengene, hvis Fædre sad i Faarhuslejren. Mange af disse Drengene fortalte ham, at den var lige saa slem som de tyske Koncentrationslejre, og saa var der — sagde en af de ældste Drengene — den meget store Forskel paa de tyske Koncentrationslejre og Faarhuslejren, at nede i Tyskland sad kun Folk, der virkelig havde forbrudt sig mod den danske Stat, men i Faarhuslejren sad næsten udelukkende uskyldige.

At store Dele af Mindretallet tager Situationen paa den Maade, maa vi være klar over, og det fremmer jo ikke det kommende Samarbejde mellem dem og os. Vi synes, at Mindretallet burde være klar over, at vi stadig er os vort fulde Ansvar bevidst over for Mindretallet, og den Strafforfølgning, der nu finder Sted over for en Del af dem, følger nøje de Regler, der følges overalt i Danmark over for de Borgere, der i Besættelsesaaarene har forset sig mod det danske Samfund, og i Grænselandet gælder det under alle Omstændigheder, at Straffudmaalingen ikke paa nogen Maade er afhængig af Sindelaget, men udelukkende af den Forseelse, der er begaaet mod den danske Stat. Det er derfor helt ud i det blaa og nærmest uanstændigt, naar Pastor Schmidt kan skrive, at det, der sker, er, at „de Danske ud af Had mod alt tysk nu vil udrydde Mindretallet til Bunds“. Vi